

העזולה מהסוגיא

נדרים יט. – כה:

פרשת חיי שרה ה'תשפ"ג

דף יט

◆ דין 'ספק נדרים' באופן שיש בהם ספק שקול בכוונתו:

• האופנים שנחשבים 'ספק נדרים':

- האומר 'בשר מליח' שאפשר לפרש לשונו לקרבו שנמלח במלח וחל הנדר, ואפשר לפרש לשונו לקרבו של עבודה זרה ולא חל הנדר.
- האומר 'יין נסך' שאפשר לפרש לשונו כמו יין שמתנסך על המזבח וחל הנדר, ואפשר לפרש כמו יין שמתנסך לעבודה זרה ולא חל הנדר.
- האומר 'חרם' שאפשר לפרש לשונו לחרם לבדק הבית וחל הנדר, ואפשר לפרש לשונו לחרם של כהנים ולא חל הנדר.
- האומר 'מעשר' שאפשר לפרש לשונו למעשר בהמה וחל הנדר, ואפשר לפרש לשונו למעשר של פירות וירקות ולא חל הנדר.
- האומר 'תרומה' שאפשר לפרש לשונו לתרומת הלשכה וחל הנדר, ואפשר לפרש לשונו לתרומה של פירות וירקות ולא חל הנדר.

• דיני נדרים אלו:

- באופן שפירש שכוונתו שיחול הנדר - חל הנדר
- באופן שפירש שכוונתו שלא יחול הנדר - לא חל הנדר.
- בסתמא - לת"ק ורבי יהודה חל הנדר, לרבי אליעזר ברבי צדוק לא חל הנדר.

» הערות »

א המשנה מביאה שרבי יהודה סובר שהדין שהאומר 'תרומה' נחשב ספק נאמר ביהודה, אבל בגליל בגלל רחוקים מבית המקדש אינם קוראים לתרומת הלשכה בלשון 'תרומה' אלא בלשון 'תרומת הלשכה', ולכן הלשון 'תרומה' ודאי משמעו לתרומת פירות וירקות ולא חל הנדר. וכן הלשון 'חרם' נחשב ספק ביהודה, אבל בגליל לא מצויים כהנים ביניהם אינם קוראים ל'חרם כהנים' בלשון 'חרם' סתם אלא 'חרם כהנים', ולכן הלשון 'חרם' ודאי משמעו לחרם גבוה וחל הנדר.

לקבלת העלון במייל B0527147396@gmail.com

◆ האומר 'הריני נזיר אם יש בכרי הזה מאה כור':

- לרבי טרפון - בין באופן שנמצא שיש בכרי מאה כור ובין באופן שנמצא שאין בכרי מאה כור לא חל הנזירות, משום ש'לא ניתנה נזירות להפלאה'.
- לרבי יהודה ורבי שמעון:
  - באופן שנמצא שיש בכרי מאה כור - חלה הנזירות.
  - באופן שנמצא שאין בכרי מאה כור - לא חלה הנזירות.
  - באופן שהכרי נגנב או נאבד - לרבי יהודה לא חלה הנזירות, ולרבי שמעון חלה הנזירות².

דף כ

◆ דין 'ספק נדרים' באופן שמשמעות הלשון להחמיר:

- האופנים שנחשבים 'ספק נדרים':
  - האומר 'חרם' שאפשר לבאר לשונו 'ל'חרם' (מכמורת) של דייגים.
  - האומר 'קרבן' שאפשר לפרש לשונו 'ל'קרבן' (דורון) שמביאים למלך.
  - האומר 'הרי עצמי קרבן' שאפשר לפרש לשונו שהתכוון שיש לו בביתו 'עצם' והיא תהיה קרבן.
  - האומר 'קונם אשתי נהנית לי' שאפשר לפרש לשונו שהתכוון לאשתו הראשונה.
- דיני נדרים אלו באופן שפירש שלא התכוון לנדר:
  - בתלמיד חכם - לא צריך הפרה.
  - בעם הארץ:
  - לרבי מאיר - מתירים את הנדר על ידי פתח ולא על ידי חרטה, ובאופן שהעם הארץ עבר על הנדר לפני שנשאל עונשים אותו³.
  - לחכמים - מתירים את הנדר בין על ידי פתח ובין על ידי חרטה ובאופן שהעם הארץ עבר על הנדר לפני שנשאל אין עונשים אותו.

◆ דיני קדושה:

- אסור להסתכל במקומות המכוסים של אשתו נדה, והעובר על כך יהיה לו בנים שאינם מהוגנים.
- אסור להסתכל ב'אותו מקום' והעובר על כך יהיו לו בנים סומים, וכן אסור לנשק ב'אותו מקום' והעובר על כך יהיו לו בנים אילמים.
- אסור לדבר בשעת תשמיש בדברים שאינם מענין התשמיש, אבל בדברים שהם מענין התשמיש מותר.
- זמן התשמיש - לכתחילה לא בתחילת הלילה ולא בסוף הלילה אלא באמצע הלילה.
- ביאה שלא כדרכה - לרבי יוחנן בן דהבאי אסורה, לחכמים מותרת.

⊕ הערות ⊕

ב הגמ' מבארת שהטעם של רבי יהודה שלא התכוון שיחול הנזירות, משום ש'ספק נזירות' יותר חמור מ'ודאי נזירות', שהרי בספק נזירות לא יכול לגלח ובודאי נזירות יכול לגלח, ולפי"ז הגמ' מבארת שדברי רבי יהודה נאמרו באופן שנדר נזירות רגילה בתנאי שיש בכרי מאה כור, או באופן שנדר 'נזירות עולם' בתנאי שיש בכרי מאה כור, אבל באופן שנדר 'נזירות שמשון' בתנאי שיש בכרי מאה כור, שאפילו בודאי נזירות לא יכול לגלח, רבי יהודה מודה שחלה הנזירות (אמנם רבא לפי תירוץ אחד בר"נ סובר שנחלקו התנאים בדעת רבי יהודה, ויש מ"ד שרבי יהודה סובר כדברי רבי טרפון).

ג הגמ' מבארת שהכוונה 'עונשים אותו' הוא, שבאופן שעבר על הנדר אין מתירים לו את הנדר עד שיהג איסור בנדר כנגד הימים שנהג בהם היתר. הר"נ מבאר שנחלקו התנאים האם 'עונשים אותו' בנדר שאינו גמור, אבל בנדר גמור לכו"ע 'עונשים אותו'.

◆ בני תשע מידות:

- ביאה שלא ברצון האשה (אימה, אנוסה).
- ביאה ללא אהבה (שנואה, מריבה, גרושת הלב, שכרות).
- ביאה בזמן שהאשה תבעה את הבעל לתשמיש.
- ביאה בזמן שאחד מהם מנודה.
- ביאה בזמן שהבעל חושב שהיא אשתו האחת ובאמת היא אשתו השניה.
- אשה שבאו עליה כמה אנשים ולא ידוע מי אבי הוולד.

פרק שלישי

דף כא

◆ נדרי זרוזין:

- הקדמה - אדם שרוצה למכור חפץ לחברו והמוכר מבקש עבורו ארבעה דינרים והלוקח רוצה לשלם עבורו שני דינרים, והמוכר אמר 'קונם שאיני פוחת מארבעה דינרים' והלוקח אמר 'קונם שאיני מוסיף על שני דינרים':
- לרבי טרפון - הנדר לא חל משום שלא ניתנה נזירות להפלאה.
- לרבי יהודה ורבי שמעון:
  - באופן שהמוכר והלוקח אומרים שהכוונו לזרז:
    - באופן שהתרצו למכור בין שני דינרים לארבעה דינרים - לא חל הנדר.
    - באופן שהתרצו למכור בשני דינרים או בארבעה דינרים - לתירוץ הראשון בר"נ חל הנדר, ולתירוץ השני בר"נ לא חל הנדר.
  - באופן שהמוכר או הלוקח אמרו שהתכוונו לנדר גמור - חל הנדר.

◆ התרת נדר על ידי חרטה:

- לרב יוסף בשם רב אסי - לא מתירין.
- לרב הונא - מתירין.
- לרבה בר רב הונא - יש אופנים שמתירים על ידי חרטה ויש אופנים שלא מתירים על ידי חרטה.

דף כב

◆ התרת נדר על ידי 'פתח' שאם היה יודע שהנודר נדר דנים אותו בשמים - לרבי ינאי מתירין, והגמ' פוסקת שלא מתירין.

⊕ הערות ⊕

ד הר"נ מבאר שהטעם שהנדר לא חל משום שהמוכר והקונה לא התכוונו לנדר אלא לזרז, ואין בכך חסרון של 'דברים שבלב' כיון שדרכם של המוכר והקונה לידור כך, ולכן נחשב 'דברים שבלבו ובלב כל אדם'. הגמ' מביאה שלפי שמואל נדר זה מותר ללא התרת חכם, אמנם בדעת רב אסי ללישנא קמא נדר זה מותר רק על ידי התרת חכם.

הר"נ מביא שבדברי הירושלמי מבואר שאסור לידור נדר שאינו חל, משום דכתיב 'לא יחל דברו'.

הגמ' מסתפקת באופן 'אמר לו טפי מסלע והלה אומר בציר משקל' האם הנדר חל, והר"נ בפירוש הראשון מבאר שמדובר באופן שהמוכר אמר 'קונם שאיני פוחת מארבעה דינרים ופרוטה', והלוקח אמר 'קונם שאיני מוסיף על שני דינרים פחות פרוטה', והצד שחל הנדר באופן זה משום שכיון שהמוכר והלוקח דייקו כל כך, מוכח שהתכוונו לנדר ולא לזרז. והר"נ בפירוש השני מבאר שמדובר באופן שהמוכר אמר 'קונם שאיני פוחת מחמשה דינרים', והלוקח אמר 'קונם שאיני מוסיף על דינר', והצד שחל הנדר משום שלא שייך לומר שהתכוונו לזרז, כיון שהדעה של המוכר והלוקח רחוקים זה מזה.

ה הר"נ מבאר שרבה בר רב הונא סובר שלא מתירים על ידי חרטה רגילה, אבל באופן שהנודר אומר שאם היו עשרה בני אדם מפייסין אותו בשעת הנדר לא היה נודר' מתירים, משום שחרטה זו עדיפה מ'חרטה' ופחותה מ'פתח'.

ו הר"נ מבאר שהסיבה שלא פותחין בפתח זה, משום שיש חשש שהנודר יאמר שלא התכוון לידור אם היה יודע שדנים אותו בשמים, למרות שבאמת התכוון לידור אם היה יודע שדנים אותו בשמים, אלא שאינו מעיז פניו לומר זאת.

◆ התרת שבועה:

- לרב אסי:
  - לתירוץ אחד בר"נ - לכתחילה לא מתירים'.
  - לתירוץ השני בר"נ - באופן שנשבע ב'שם השם' לא מתירים, ובאופן שנשבע ולא הזכיר 'שם השם' מתירים'.
- לרבא - מתירים לכתחילה'.

דף כג - כד

◆ נדרי זרוזין:

- בעל שהדיר את אשתו הנאה אם תשיא את הבן לקרוב שלה - חל הנדר, אמנם חכם יכול להתיר את הנדר על ידי 'פתח' שאם הבעל היה יודע שתעבור על דבריו לא היה נודר'.
- באופן שאמר לחברו 'קונם נכסי עליך אם לא תאכל עמי' - לרבי אליעזר בן יעקב לא חל הנדר, ולרבנן חל הנדר'.
- באופן שאמר לחברו 'קונם שאתה נהנה ממני אם לא תתן לבני כור חטיין ושתי חביות יין':
  - באופן שאמר 'הריני כאילו התקבלתי' - לא חל הנדר'.
  - באופן שלא אמר 'הריני כאילו התקבלתי' - הנדר חל'.
- באופן שאמר לחברו 'קונם נכסי עלי אם לא תקבל ממני הנאה':
  - באופן שחברו אמר שמעדיף לא לקבל כדי שיהיה לו כבוד - הנדר לא חל.
  - באופן שחברו לא אמר שמעדיף לא לקבל:
- לפי התירוץ הראשון בר"נ - לרבי אליעזר בן יעקב לא חל הנדר, ולרבנן חל הנדר.
- לפי התירוץ השני בר"נ:

☞ הערות ☞

- ז הר"נ מבאר שרב אסי מודה שבדיעבד באופן שהתירו את השבועה ההתרה חלה, שהרי נחלקו בית שמאי ובית הלל בדין זה וקי"ל כבית הלל שהתרה חלה.
- ח בדברי הגמ' מבואר שיש אופן שרב אסי מודה שמתירים את השבועה, ולפי התירוץ הראשון בר"נ מדובר באופן שאדם נשבע שאשתו לא תהנה ממנו משום שגנבה את כיסו או הכתה את בנו, ואח"כ התברר שלא גנבה את כיסו ולא הכתה את בנו, והבעל הקפיד ואמר שהתכוון להשבע גם באופן זה מתירים את השבועה, משום שבאופן זה יש שלום בית וכן השבועה היא כעין שבועת טעות. ולפי התירוץ השני בר"נ מדובר באופן שהתברר בסוף שגנבה את כיסו או הכתה את בנו, ומ"מ מתירים את השבועה משום שלום בית.
- ט הר"נ מביא שרבינו האי החמיר לא להתיר נדר על ידי חרטה אלא על ידי פתח, וכן החמיר לא להתיר שבועה אלא באופן שיש בכך מצווה או תקנה. ומור יהודאי גאון החמיר שלא להתיר נדר אלא לדבר מצווה או תקנה. אמנם בהפנת הבעל לא החמירו.
- י הר"נ מבאר שבנדרי זרוזין של מוכר ולוקח לא צריך התרת חכם, משום שהדבר ידוע שבשעת המכר לא הייתה כוונת המוכר שיחול הנדר אלא לזרז את חברו, אבל בבעל שהדיר את אשתו הנאה אם תשיא את הבן לקרוב שלה, כוונת הבעל בשעת הנדר הייתה שיחול הנדר בתנאי ובכך יזרז את האשה לא להשיא את הבן לקרוב שלה, אלא שלאחר שהאשה עברה על דבריו יש לבעל פתח שאם היה יודע שתעבור לא היה נודר.
- יא הר"נ מבאר שהסיבה שלפי רבי אליעזר בן יעקב לא חל הנדר, משום שהדבר ידוע שאדם אינו אוסר את נכסיו על חברו בגלל שלא אכל עמו, ולכן ודאי שלא התכוון שיחול הנדר אלא לזרז את חברו שיאכל עמו, משא"כ בבעל שהדיר את אשתו הנאה אם תשיא את הבן לקרוב שלה, יתכן שהבעל התכוון לאסור הנאה מחמת שעברה והשיאה את הבן לקרוב שלה.
- למרות שלפי גירסת הגמ' דידן הגמ' נוקטת שרבנן חולקים על דברי רבי אליעזר בן יעקב, מ"מ הר"נ מביא גירסא אחרת שלפיה הגמ' מסתפקת האם רבנן חולקים על דברי רבי אליעזר בן יעקב.
- יב הר"נ מבאר שמדובר בבן שסמוך על שולחן אביו והתכוון שיהיה לאב 'הרווחה', ולכן מועיל שהאב אומר 'התקבלתי', אבל בבן שאינו סמוך שולחן אביו התכוון שיהיה לבן 'הרווחה', ולכן לא מועיל שהאב אומר 'התקבלתי', אלא מועיל שהבן יאמר 'התקבלתי'.
- הר"נ בתירוץ הראשון מבאר שהטעם שמועיל לומר 'התקבלתי', כיון שגם אם היה מקבל יכל להחזיר לנותן 'הופוכי מטרטא למה לי', אבל בתנאי שאם היה מקבל לא היה יכול להחזיר, כגון שאמר 'נכסי אסורים עליך אם תלך למקום פלוני' לא מועיל לומר 'התקבלתי'. אמנם הר"נ בתירוץ השני סובר שמועיל לומר 'התקבלתי' גם באופן שאמר 'נכסי אסורים עליך אם תלך למקום פלוני', משום שכוונת הנודר הייתה שימלא את רצונו ולכן יכול לומר שלא אכפת לו שהלך למקום זה.
- יג הגמ' מבארת שהסיבה שהנדר חל, משום שיתכן שהנודר התכוון שיחול הנדר כיון ש'לאו מלכא אנא', כלומר אינו רוצה לתת לחברו הנאה מבלי לקבל טובה כנגד זה.

○ באופן שנדר שיקבל הנאה מועטת (כגון שיאכל עמו) - לרבי אליעזר בן יעקב לא חל הנדר, ולרבנן חל הנדר.

○ באופן שנדר שיקבל הנאה מרובה (כגון כור חיטין ושתי חביות יין) - הנדר חל"י.

◆ דיני התרת נדרים:

• יחיד:

○ לרבי יהודה - 'מומחה'.

○ לרבנן - נחלקו תירוצי הר"נ האם 'גמיר וסביר' או 'מומחה'.

• שלשה הדיוטות:

○ לרבי יהודה - שנים 'מסברי להו וסברי' ואחד 'גמיר וסביר'.

○ לרבנן - שלשתם 'מסברי ולהו וסברי'.

◆ דיני מסירת מודעה לבטל נדר או שבועה:

• בנדר:

○ באופן שבשעת הנדר לא זוכר שמסר מודעה - הנדר לא חל"י.

○ באופן שבשעת הנדר זוכר שמסר מודעה - הנדר חל"י.

○ באופן שבשעת הנדר זכה שעשה מודעה ולא זכר על מה עשה מודעה - הנדר חל, ואם אמר שנודר על דעת הראשונה הנדר לא חל.

• בשבועה - באופן שמושבע מפי אחרים השבועה חלה ובאופן שנשבע בעצמו נחלקו התירוצים בר"נ האם השבועה חלה.

◆ נדרי הבאי ושבועות הבאי:

• נדרי הבאי (כגון 'קונם פירות אלו עלי'):

○ באופן שאומר לשון גוזמא (כגון 'אם לא ראיתי אנשים כעולי מצרים') - לא חל הנדר"י.

○ באופן שאמר שקר גלוי (כגון 'אם לא ראיתי נחש טרוף') - לא חל הנדר"י.

• שבועות הבאי:

○ באופן שלא תלה את השבועה באיסור פירות:

▪ באופן שאומר לשון גוזמא (כגון 'שבועה שראיתי אנשים כעולי מצרים') - לא לוקה משום 'שבועת שוא' ט"ו.

✽ הערות ✽

יד הגמ' בתחילת הסוגיא מבארת שהנדר חל, משום שיתכן שהנודר התכוון שיחול הנדר כיון ש'לאו כלבא אנא', כלומר אינו רוצה לקבל טובה מבלי להחזיר טובה כנגד זה. ונחלקו תירוצי הר"נ האם הגמ' בסיום הסוגיא חזרה מסברא זו: לפי התירוץ הראשון הגמ' חזרה מסברא זו, ולפי התירוץ השני הגמ' לא חזרה מסברא זו, ולכן הנדר חל. ובדברי הר"נ מבואר שלפי תירוץ השני הסברא 'לא כלבא אנא', שייכת רק באופן שנדר שחברו יקבל הנאה מרובה (כגון כור חיטין ושתי חביות יין) ומוכח שקיבל מחברו הנאה מרובה, אבל באופן שביקש שיקבל הנאה מועטת (כגון שיאכל עמו) לא שייך סברא זו.

טו הר"נ מבאר שתקנת כל נדרי מועילה לבטל את הנדרים שלא יזכור בשעת הנדר שמסר מודעה (וצריך לומר 'מיום כיפורים זה עד יום כיפורים הבא' ולא לומר 'מיום כיפורים שעבר עד יום כיפורים זה'), אמנם הר"נ סובר שאין ראוי לומר כל נדרי משום שבדברי הגמ' מבואר שלא מפרסמים את הדין שמודעה מועילה לבטל את הנדר, כדי שלא יבואו להקל בנדריים.

טז הר"נ מבאר שהסיבה שבאופן שבשעת הנדר זוכר שמסר מודעה הנדר חל, משום שאי אפשר לומר שכוונת האדם שהמודעה תבטל את הנדר, שאם כן לא היה נודר כלל, אלא מוכח שכוונת האדם שהמודעה לא תבטל את הנדר אלא הנדר יחול.

הר"נ מוסיף שבאופן שאדם הפציר בחברו לאכול ומסר מודעה, ואח"כ אמר שיאסרו כל נכסיו עליו אם לא יאכל עמו, הנדר לא חל גם באופן שבשעת הנדר זוכר שמסר מודעה, והטעם לכך משום שמסר את המודעה בסמיכות לנדר ומוכח שכוונתו שהנדר לא יחול, ועוד מבאר הר"נ שבאופן זה אפשר לומר שכוונת האדם שהמודעה תבטל את הנדר, והסיבה שנדר היא בשביל לזרז את חברו.

יז הר"נ מבאר שהטעם שלא חל הנדר, משום שדרך האנשים להגזים, ולכן בלשון בני אדם נחשב שהנודר ראה אנשים כעולי מצרים.

יח הר"נ מבאר שהטעם שלא חל הנדר, משום שא"א לומר שכוונת הנודר שיחול הנדר, שאם כן לא היה תולה את הנדר בשקר גלוי אלא היה נודר בסתם, ולכן מוכרח שכוונת הנודר שלא יחול הנדר ואמר את הנדר רק בשביל לחזק את דברי ההבאי.

יט הר"נ מבאר שהטעם שאינו לוקה משום 'שבועת שוא', משום שדרך האנשים להגזים, ולכן בלשון בני אדם נחשב שהנשבע ראה אנשים כעולי מצרים.

- באופן שאמר שקר גלוי (כגון 'שבועה שראיתי נחש טרוף') - לוקה משום 'שבועת שוא'.
- באופן שתלה את השבועה באיסור פירות (כגון 'שבועה שלא אוכל פירות'):
- באופן שאומר לשון גוזמא (כגון 'אם לא ראיתי אנשים כעולי מצרים') - הפירות אינם אסורים ואינו לוקה משום 'שבועת שוא'.
- באופן שאמר שקר גלוי (כגון 'אם לא ראיתי נחש טרוף') - הפירות אינם אסורים ולוקה משום 'שבועת שוא'.

דף כה

◆ נדרי שגגות ושבועות שגגות:

- באופן שאמר 'קונם ככר זה אם אכלתי' או 'שבועה שלא אוכל ככר זה אם אכלתי' והיה סבור שלא אכל ולאחר מכן נזכר שאכל - הנדר והשבועה לא חלים^{כב}.
- באופן שאמר 'קונם ככר זה אם אוכל' או 'שבועה שלא אוכל ככר זה אם אוכל' וחשב לא לאכול ושכח ואכל - הנדר והשבועה לא חלים.
- באופן שאמר 'קונם אשתי נהנית לי שגנבה את כיסי או שהכתה את בני' ובסוף התברר שלא גנבה את כיסו ולא הכתה את בנו - הנדר לא חל^{כג}.
- באופן שראה אנשים אוכלים בשדה שלו ואמר 'הפירות אסורים עליהם בקונם' ונמצא שהאנשים הם אביו או אחיו - הנדר לא חל^{כד}.

⊕ הערות ⊕

- כ הר"נ מבאר שהטעם שהפירות אינם אסורים ואינו לוקה משום 'שבועת שוא', משום שדרך האנשים להגזים, ולכן בלשון בני אדם נחשב שהנשבע ראה אנשים כעולי מצרים.
- כא הר"נ מבאר שא"א לומר שכוונת הנשבע שיאסרו הפירות עליו, שאם כך לא היה תולה את השבועה בשקר גלוי אלא היה נשבע בסתם, ולכן מוכרח שכוונת הנשבע שלא יאסרו הפירות עליו, ונשבע רק בשביל לחזק את דברי ההבאי ולכן לוקה משום 'שבועת שוא'.
- כב בדברי הגמ' מבואר אופן נוסף של שבועות שגגות, כגון אדם שאמר 'שבועה שלא אוכל ככר זה אם פלוני אמר כך', ואדם אחר אומר 'שבועה שלא אוכל ככר זה אם פלוני לא אמר כך', ששני השבועות לא חלות, למרות שכל אחד היה צריך לחשוש שטועה כיון שחברו סבור להיפך.
- כג בדברי הר"נ [כב ב] מבואר שהדין שנדרי שגגות לא חלים, נאמר רק באופן שלאחר שנודע הטעות אמר שלא היה רוצה לידור, אבל באופן שלאחר שנודע הטעות אמר שמ"מ רוצה לידור הנדר חל.
- כד הר"נ מבאר שבאופן זה הנדר לא חל למרות שלא ביאר את הסיבה לנדר, כיון שהיה טעות בעיקר הנדר שלא התכוון להדיר את אביו ואחיו, אמנם באופן שהדיר את אשתו, הנדר לא חל רק באופן שהוסיף את הסיבה לנדר 'שגנבה את כיסי או שהכתה את בני' כיון שלא היה טעות בעיקר הנדר, שהרי ידע שמדיר את אשתו אלא היה טעות בסיבה של הנדר.